

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

5. oktober 2015

Besvarelse af spørgsmål 7 alm. del stillet af udvalget den 7. september 2015.

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 2/8-15 fra Kritiske Bankkunder om bankkundernes retsløshed, jf. ERU alm. del – bilag 7.

Tlf. 33 92 33 50

Fax 33 12 37 78

CVR-nr 10 09 24 85

EAN nr. 579800026001

evm@evm.dk

www.evm.dk

Svar:

Peter Kovacs giver i sin henvendelse til udvalget udtryk for en række synspunkter om forholdet mellem pengeinstitutter og deres kunder.

Det skal hertil bemærkes, at det følger af bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder, at alle finansielle virksomheder skal yde rådgivning, når kunden anmoder om det, eller når omstændighederne tilsiger dette. I forbindelse med ændringen af god skik bekendtgørelsen i foråret 2015 blev det præciseret, at en finansiell virksomhed, der yder rådgivning, skal oplyse kunden om, at rådgivningen ikke er uafhængig, og at rådgivningen kun omfatter de produkter, som den finansielle virksomhed udbyder. Det bør derfor stå den enkelte bankkunde klart, hvilket omfang rådgivningen hos en bank har.

Spørgsmålet om bevisbyrde i forbindelse med sager om erstatningsansvar mod finansielle virksomheder har været drøftet i Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter. Udvalget afgav en rapport i februar 2014.

Det klare udgangspunktet i civile sager ved domstole og i ankenævn er, at sagsøgeren har bevisbyrden for sin påstand. Undtagelsen hertil er sager, hvor det vil være uforholdsmæssigt svært for sagsøger at løfte sin bevisbyrde. Bevisbyrden kan i sådanne sager skærpes ved at vende den om, så sagsøgte skal bevise, at vedkommende ikke er ansvarlig for det konkrete forhold.

Udvalget fandt ikke, at der var behov for at indføre skærpede bevisbyrde-regler ved erstatningssager i forbindelse med mangelfuld eller fejlagtig rådgivning.

Det var udvalgets opfattelse, at spørgsmålet om bevisbyrde har haft stor betydning i de sager, som udvalget har undersøgt, og at den finansielle virksomhed er den nærmeste til at dokumentere den rådgivning, som den har ydet.

Udvalget anførte, at det følger af praksis ved både ankenævn, særligt Pengeinstitutankenævnet, og ved domstolene, at bevisbyrden er blevet vendt eller lempet i en række tilfælde. Denne praksis er af hensyn til forbrugerbeskyttelsen afgørende, fordi den sikrer, at forbrugerne får et tilstrækkeligt erstatningsretligt værn i de situationer, hvor rådgivningsreglerne ikke er fulgt. Som eksempel nævner udvalget, at bevisbyrden er blevet vendt i sager om investeringer i komplekse produkter, hvor forbrugeren ikke har haft relevant investeringserfaring eller sager, hvor investeringerne er foretaget i strid med kundens risikoprofil.

En praksisudvikling af omvendt bevisbyrde er en fleksibel og dynamisk måde at sikre forbrugerne adgang til erstatning, fordi det giver ankenævn og domstole mulighed for efter en konkret vurdering af forholdene i de forelagte sager at træffe afgørelse om, hvem der bør bære bevisbyrden.

Da anvendelsen af omvendt bevisbyrde bør være et fleksibelt og dynamisk instrument, fandt udvalget ikke, at anvendelsen af omvendt bevisbyrde burde begrænses til de tilfælde, der aktuelt fremgår af anke- og domstolspraksis. Herved sikres det, at bevisbyrden bliver vendt om i de tilfælde, hvor der er behov for at vende bevisbyrden.

Med venlig hilsen

Troels Lund Poulsen